

Arrest

nr. 240 731 van 11 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN loco advocaat S. SAROLEA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Ze luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, tot de etnie Tigrinya te behoren en Orthodox te zijn. U bent geboren op 15 april 1992 te Bushuka, Nues Zoba Shambuko, Zoba Gash Barka. U begaf zich soms als herder en voor landbouw naar een plaats genaamd Geza Erab. Toen u ongeveer zeven jaar oud was – tijdens de periode van de drie rondes van invasie te Eritrea – trok u naar Adi Teklehaymanot, alwaar u tot aan de derde invasie samen met uw zus A. vertoefde. U volgde uw eerste en tweede graad

onderwijs dan ook in voornoemde plaats. Daarna begaf u zich naar Afabet – samen met uw zus A. en de echtgenote van uw broer M. genaamd T. - om in 2003 terug naar Bushuka te keren. U vatte uw eerste graad onderwijs te Bushuka wederom aan, u stopte op het einde van uw zevende graad, tijdens het jaar 2010.

U deed te Eritrea nooit enige vorm van militaire training noch dienstplicht, uw ouders ontvingen wel meerdere convocatiebrieven op uw naam en er waren tevens veel round ups, u verborg zich dan ook samen met uw schoonbroer A. (man van uw zus R.) tijdens de nacht in 'wild gebied'. Toen u op 27 maart 2010 een convocatiebrieven met uw eigen ogen zag, besloot u uw land te verlaten. Op 16/17 april 2010 vertrok u uit Bushuka, u reisde via Shambuko naar de grens met Ethiopië. U reisde vervolgens door naar Soedan, u huwde aldaar – te Khartoum - op 27 februari 2016 met Mevrouw L. S. S., zij is daar momenteel nog steeds woonachtig.

U reisde vervolgens verder via Israël, Rwanda, Oeganda, Zuid Soedan, Soedan, Libië, Italië en Slovenië. U diende in Slovenië een verzoek om internationale bescherming in en er werd u op 28 september 2016 de vluchtelingenstatus verleend. U besloot Slovenië te verlaten omwille van de beperkte kansen om uzelf te ontwikkelen en omwille van discriminatie door individuele Sloveense burgers. U reisde naar België, waar u op 24 december 2018 aankwam. U diende op 09 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

U legt ter staving van uw verzoek geen enkel document voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U gaf vooreerst bij Dienst Vreemdelingenzaken geen bijzondere procedurele noden weer (zie beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ dd. 10 juli 2019). Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS dd. 17 oktober 2019 aanhaalt dat u te Eritrea een probleem had om zaken te begrijpen indien iemand tegen u sprak, u tevens moeite had om te spreken en u niet behoorlijk uw antwoord wist te formuleren en u volgens uw familie eerder zwakbegaafd was, geeft u zelf aan dat u sinds uw vlucht uit Eritrea in 2010 aan de beterhand bent en u voornoemde problemen momenteel niet meer zou hebben (zie notities van het persoonlijk onderhoud dd. 17 oktober 2019 p. 5-7, hierna genoemd cgvs p. 5-7). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het cgvs dd. 17 oktober 2019 werden er geen concrete problemen vastgesteld en werd er vastgesteld dat u vlot op de vragen kon antwoorden, u gaf tevens op het einde van het interview aan alle vragen goed te hebben begrepen en niets meer toe te willen voegen, u had immers de vragen reeds beantwoord (cgvs p. 23). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen en dat u als vluchteling werd erkend te Slovenië op 28 september 2016.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. In dit geval heb u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Slovenië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming – ingediend te België - doet u vooreerst gelden dat de Sloveense overheid u allerhande beloftes deed doch deze verwachtingen niet werden ingelost en uw rechten aldus niet werden gewaarborgd, zo kon u onvoldoende educatie – voornamelijk

op het vlak van de het leren van de Sloveense taal - aldaar genieten waardoor uw professionele en beroepsmatige mogelijkheden te Slovenië werden beperkt (cgvs p. 20). Voor wat betreft deze door u aangehaalde loze beloftes vanwege de Sloveense overheid, kan er het volgende worden opgemerkt. Uit de door u afgelegde verklaringen voor het CGVS blijkt dat de Sloveense overheid aan door hen erkende vluchtelingen een pakket van 300 uren taalonderwijs aanbiedt, daarna mag de betrokkene gedurende zes maanden een beroep aanleren, er wordt dan tevens een bedrag van 290 euro aangeboden (cgvs p. 14 en p. 18-19). Na een driejarig verblijf te Slovenië moet je als erkend vluchteling vervolgens zelfstandig kunnen wonen en werken en voorziet de overheid geen hulp meer (cgvs p. 14). Nadat u te Ljubljana uw vluchtelingenstatuut kreeg, begaf u zich dan ook naar een plaats genaamd Maribor – alwaar u een huis huurde met drie andere personen - teneinde een intensief taalbad te krijgen (cgvs p. 14 en 17). Nadat u 180 lesuren had volbracht, werd er u evenwel medegedeeld dat de cursus werd stopgezet, u denkt dat dit komt doordat jullie een klas van slimme studenten hadden (cgvs p. 14 en 18). U vond evenwel uw eigen Sloveense taalkennis nog steeds onvoldoende toereikend, waardoor u communicatieve problemen ondervond (cgvs p. 14 en 18). Ten gevolge van de stopzetting van het taalbad, werd de geleverde hulp van en begeleiding door ondermeer de overheid ook beëindigd, waarna u dan maar trachtte een beroep aan te leren (cgvs p. 14). U ging vervolgens gedurende een zestal maanden metaalwerk verrichten – waarbij u bovenop een bedrag van 261 euro (bedrag dat je ontvangt als je niet werkt) nog eens 150 euro kreeg (ipv de vooropgestelde 290 euro, zie supra) - , daarna werkte u nog drie maanden verder in deze sector en verdiende u 750 euro (cgvs p. 18-19). Gezien er u werd beloofd dat er na één maand allerlei zaken voor u zouden veranderen, doch deze verwachtingen niet werden ingelost en u op die manier en in die situatie aldaar niet kon wonen - immers u ging er zagezegd kunnen wonen doch er werd u zelfs niet geleerd hoe te rijden, u kende de taal niet goed..., - besloot u uw werk te stoppen en in december 2018 Slovenië te verlaten (cgvs p. 19-20). U kon immers niet verder werken als er geen verandering is in uw leven, waarom dan werken, er was een groot verschil tussen wat er u werd beloofd en hoe het er in werkelijkheid aan toe ging, als je niet van dat land bent, zou je er dan ook niet kunnen leven (cgvs p. 19). Hoewel u aldus aanklaagt dat u te Slovenië slechts 180 uur taalles ipv de vooropgestelde 300 uur zou hebben gekregen – dit gezien uw klas uit slimme studenten bestond - waardoor uw verworven Sloveense taalkennis onvoldoende en ontoereikend bleek, u minder financiële tegemoetkoming kreeg tijdens uw zes maanden durende beroepsopleiding dan voorzien en de uitgesproken beloftes tijdens uw daarop volgende tewerkstelling van drie maanden niet werden ingelost, kan er alleen maar concreet en objectief worden vastgesteld dat u als erkend vluchteling wel degelijk door de Sloveense overheid een Sloveense taal cursus kreeg aangeboden, u een beroepsopleiding gedurende zes maanden mocht genieten en u ook daarna nog tewerkgesteld werd, waarvoor er u ook telkens een financiële tegemoetkoming werd gegeven, wat allesbehalve getuigt van enige onwil van de Sloveense autoriteiten.

Voor wat betreft deze door u ingeroepen levensomstandigheden te Slovenië, kan er nog worden opgemerkt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming geniet tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Slovenië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten. Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als

persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Slovenië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u ook gelden dat de Sloveense maatschappij de vluchtelingen niet aanvaardt en u gediscrimineerd werd omwille van uw donkere huidskleur (cgvs p. 20). U was dan ook bang om zich in het openbaar te verplaatsen, er waren mensen dewelke u beledigden op de bus, in het trein station, in cafés, sommigen spuwden zelfs soms naar u (cgvs p. 18). U kon ook niet makkelijk producten aankopen in shops (cgvs p. 14). U gevraagd om alle specifieke incidenten – op het vlak van discriminatie - te Slovenië weer te geven, geeft u het volgende aan. Zo begaf u zich eens – in het kader van het doorgeven van een adreswijziging – naar een overheidsbureau en werd u er – aanschuivend in de rij - beledigd (cgvs p. 20). Ook op uw werk werd u beledigd, mensen met een donkere huidskleur, mensen van Afrika, werden immers gedehumaniseerd (cgvs p. 20-21). Tevens werden u en uw vrienden meermaals op straat – passerend voorbij een restaurant – bekogeld en geslagen met brood, dit omdat jullie – mensen die hongerig zijn - naar hun land kwamen (cgvs p. 20-21). De politie zou in het kader van dit voorval dan ook niks hebben ondernomen (cgvs p. 20). U gevraagd of dit de enige keer betrof dat u fysiek werd aangevallen, bevestigt u dit, 'het betrof dan ook eerder beledigen en ongewilde zaken, ze zeiden u niet Merhawi u bent niet goed, maar ze praatten over zwarte zaken, het zijn slechte mensen, als er een Eritreer passeert, het dehumaniseren van mensen' (cgvs p. 21). Gepolst of discriminatie dan tegenover alle Eritreers gebeurde, bevestigt u dit, tegen zwarten, er was immers geen zwart daar, in dat land is er geen zwart (cgvs p. 21). U gevraagd of er specifieke personen, Sloveniers, waren alwaar u persoonlijk problemen mee hebt gekend, verwijst u terug naar de brood-gooiers, u zou hun namen niet kennen, u kende hen daarvoor niet (cgvs p. 21). Verder wijst u ook nog met uw vinger naar mensen van 'het bureau', in het bureau wat er met u gebeurde, waren ook specifieke personen, u zou ze evenwel niet kennen, u kent geen mensen van Slovenie, hoe zou u mensen van Maribor kennen, in Eritrea zou u het kennen (cgvs p. 21). Er kan worden opgemerkt dat uit de door u afgelegde verklaringen voor het CGVS overduidelijk blijkt dat niet iedereen u stelselmatig op deze discriminatoire wijze behandelde te Slovenie, het eerder discriminatie van bepaalde Sloveniers ten aanzien van alle Eritreers en alle personen met een donkere huidskleur betrof en het aldus geen systematische discriminatie inhoudt (cgvs p. 18). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade bepaald in de definitie van Subsidaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar u als vluchteling werd erkend, in casu Slovenie, ondraaglijk wordt. Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Slovenie dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

U haalt tenslotte nog aan dat het onmogelijk was om gezinshereniging met uw echtgenote L.S.S. te bekomen te Slovenië, uw aanvraag werd immers tot tweemaal toe geweigerd, u had te weinig financiële mogelijkheden teneinde deze procedure te volbrengen (cgvs p. 14 en 18-20). U realiseerde zich dan ook dat ze uw vrouw niet wilden brengen, u wou er niet wonen zonder partner (cgvs p. 14 en 23). Er dient in dit kader op gewezen te worden dat het doel van de procedure van een verzoek om internationale bescherming niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of de persoon bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in

beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Slovenie, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Slovenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het eerste middel wordt de schending opgeworpen van artikel 57/6, §3 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker citeert deze bepaling en stelt vervolgens:

"Vijftien werkdagen nadat het dossier werd overgezonden door de minister of zijn gemachtigde aan het CGVS, was het CGVS niet meer bevoegd om dergelijke beslissingen tot "niet-ontvankelijk verzoek" te nemen. Het CGVS beschikt dus slechts over vijftien werkdagen om een dergelijke beslissing te nemen. In artikel 57/6 Vw heeft de wetgever gebruik gemaakt van het tegenwoordig tijd: na het verstrijken van de termijn van vijftien werkdagen moeten de bedoelde beslissingen worden getroffen en mag het CGVS niet meer weigeren om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en moet het beslissingen "ten gronde" nemen.

Dit was niet het geval in casu: verzoekers' asielaanvraag werd ingediend op 09.04.2019 en zijn dossier werd overgezonden naar het CGVS op 11.07.2019. De bestreden beslissing werd pas op 20.11.2019 genomen, dwz meer dan vijftien werkdagen later.

De termijn van vijftien werkdagen is vastgesteld in de wet in het belang van de asielaanvrager, daar deze verhindert de passiviteit van de administratie en versnelt de behandeling van de asielprocedure.

De Europese Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, waarvan artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet de nationale omzetting is, luidt als volgt:

"(18) Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling."

Artikel 31.2. van de Richtlijn :

"2. De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling."

Zelfs bestaat er geen expliciete sanctie in de Vreemdelingenwet voor het geval waarin de wettelijke termijn niet nagekomen wordt door de administratie, mag men het volgende niet buiten beschouwing

laten: het CGVS is niet meer bevoegd om beslissingen tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek te nemen na het aflopen van de voorzien wettelijke termijn.

Verzoeker wordt benadeeld door het feit dat het CGVS een beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen, en niet een beslissing ten gronde, daar de beroepstermijn bijzonder kort is (slechts 10 dagen ipv 30 dagen).

Deze nadelige gevolgen zijn in strijd met het verdedigingsrecht, de toegang tot een eerlijke beroepsprocedure, en de recht om een doeltreffende asielprocedure. Die zijn van openbare orde.

Toelaten om het CGVS na vijftien werkdagen nog een beslissing tot niet-ontvankelijkheid te nemen, vormt een onwettelijke aantasting aan deze rechten. De termijn van vijftien werkdagen mag zeker niet verlengd worden.

Het vormt een substantiële onregelmatigheid, die ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissingen moet leiden.”

2.1.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Artikel 57/6, §3, derde lid van dezelfde wet bepaalt onder meer dat de in het eerste lid, 3° bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Waar verzoeker hieruit afleidt dat de verwerende partij na het verstrijken van de termijn van vijftien dagen geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, wijst de Raad erop dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de *ratio legis* van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109).

Verzoekers verwijzing naar de 18° overweging en artikel 31.2 van de richtlijn 2013/32/EU doet geen afbreuk aan het voorgaande, nu ook hieruit niet blijkt dat de termijn van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° moet worden beschouwd als een vervallstermijn. Het betoog dat hij benadeeld wordt doordat de verwerende partij een beslissing tot onontvankelijkheid heeft genomen, en dat deze nadelige gevolgen in strijd zijn met *“het verdedigingsrecht, de toegang tot een eerlijke procedure en het recht op een doeltreffende asielprocedure”* omdat zijn beroepstermijn hierdoor werd beperkt, is slechts een algemene stelling die bovendien niet anders kan worden gezien als zijnde wettigheidskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Overigens blijkt uit het onderhavige verzoekschrift wel degelijk dat verzoeker er in is geslaagd een gedegen en onderbouwd verweer te voeren tegen de bestreden beslissing en blijkt uit niets dat de beroepstermijn hem daarin heeft beperkt.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 1 tot 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 26, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de kwalificatierichtlijn), van de artikelen 15 t.e.m. 19 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Vreemdelingenwet, en van de formele motiveringsplicht, verankerd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft vooreerst een overzicht van de door hem geschonden geachte bepalingen:

“Artikel 3 van het EVRM voorziet:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

De artikelen 1 tot 4 van het Handvest stellen vast dat:

"Artikel 1 - Menselijke waardigheid

De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.

Artikel 2 - Recht op leven

1. Eenieder heeft recht op leven.

2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.

Artikel 3 - Recht op menselijke integriteit

1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd: - de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels, - het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben, - het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden, - het verbod van het reproductief klonen van mensen.

Artikel 4 - Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Artikel 18 van het Handvest waarborgt het recht op asiel als volgt:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. "

Artikels 26, 32 en 34 van de Kwalificatierichtlijn luiden als volgt:

' Artikel 26 - Toegang tot werk

1. De lidstaten staan personen die internationale bescherming genieten toe onmiddellijk nadat hun deze bescherming is verleend, een beroepsactiviteit als werknemer of zelfstandige op te nemen, waarbij de algemene voorschriften die gelden voor het beroep en de overheidsdienst moeten worden nageleefd.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten onder vergelijkbare voorwaarden als voor de eigen onderdanen gelden, toegang krijgen tot voorzieningen zoals het werkgebonden onderwijsaanbod voor volwassenen, beroepsopleiding, met inbegrip van bijscholing, praktische werkervaring op de arbeidsplaats en begeleiding van arbeidsbemiddelingsbureaus.

3. De lidstaten spannen zich in om de volledige toegang voor personen die internationale bescherming genieten tot de activiteiten als bedoeld in lid 2 te vergemakkelijken.

4. Het recht dat in de lidstaten van toepassing is op de beloning, de toegang tot socialezekerheidsstelsels in verband met beroepsactiviteiten als werknemer of zelfstandige, en de andere arbeidsvoorwaarden zijn van toepassing.

Artikel 32 - Toegang tot huisvesting

1. De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, toegang tot huisvesting hebben, onder vergelijkbare voorwaarden als andere onderdanen van derde landen die legaal op hun grondgebied verblijven.

2. De lidstaten spannen zich in, onverminderd de ruimte die wordt gelaten voor nationale spreiding van de personen die internationale bescherming genieten, een beleid te voeren dat erop gericht is discriminatie van personen die internationale bescherming genieten, te voorkomen en hun op het gebied van toegang tot huisvesting gelijke kansen te bieden.

Artikel 34 - Toegang tot integratievoorzieningen

Teneinde de integratie van personen die internationale bescherming genieten in de samenleving te vergemakkelijken, bieden de lidstaten toegang tot integratieprogramma's welke zij passend achten om rekening te houden met de specifieke behoeften van personen met de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus, of zorgen zij voor de omstandigheden waaronder de toegang tot dergelijke programma's gewaarborgd is. "

Artikels 15 tot 19 van de Richtlijn 2013/33/EU:

' Artikel 15 - Werkgelegenheid

1. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoekers ten laatste negen maanden na de datum waarop het verzoek om internationale bescherming is ingediend, toegang hebben tot de arbeidsmarkt, indien de bevoegde instantie geen beslissing in eerste aanleg heeft genomen en de vertraging niet aan de verzoeker is te wijten.

2. De lidstaten bepalen onder welke voorwaarden verzoekers toegang tot de arbeidsmarkt krijgen, overeenkomstig hun nationale recht, en zorgen ervoor dat verzoekers daadwerkelijk toegang tot die arbeidsmarkt hebben. Om redenen van arbeidsmarktbeleid kunnen de lidstaten voorrang geven aan onderdanen van de Unie en onderdanen van staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de

Europese Economische Ruimte, en aan onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied verblijven.

3. De toegang tot de arbeidsmarkt wordt niet ongedaan gemaakt tijdens een beroepsprocedure, indien beroep tegen een negatieve beslissing in een normale procedure schorsende werking heeft, en wel tot het tijdstip van de kennisgeving van een negatieve beslissing over het beroep.

Artikel 16 - Beroepsopleiding

Ongeacht of de verzoekers toegang tot de arbeidsmarkt hebben, kunnen de lidstaten hen toegang verlenen tot een beroepsopleiding.

De toegang tot een aan een arbeidsovereenkomst gekoppelde beroepsopleiding is afhankelijk van de mate waarin de verzoeker overeenkomstig artikel 15 toegang heeft tot de arbeidsmarkt.

Artikel 17 - Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van kwetsbare personen als bedoeld in artikel 21, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig lid 3 kunnen de lidstaten van de verzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. Indien komt vast te staan dat een verzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. Wanneer de lidstaten materiële opvangvoorzieningen verstrekken in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt de hoogte daarvan vastgesteld op basis van de niveaus die door de betrokken lidstaat krachtens het recht of krachtens de praktijk zijn vastgesteld om nationale onderdanen een fatsoenlijke levensstandaard te bieden. De lidstaten kunnen verzoekers in dit opzicht minder gunstig behandelen dan eigen onderdanen met name indien de materiële steun gedeeltelijk in natura wordt verstrekt of indien die niveaus, die gelden voor onderdanen, een hogere levensstandaard beogen dan die welke deze richtlijn voor verzoekers voorschrijft.

Artikel 18 - Nadere bepalingen betreffende de materiële opvangvoorzieningen

1. Indien huisvesting in natura wordt verstrekt, gebeurt dit in één van de volgende vormen of een combinatie daarvan: a) in ruimten die gebruikt worden om verzoekers te huisvesten gedurende de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat aan de grens of in een transitzone is ingediend; b) in opvangcentra die een toereikend huisvestingsniveau bieden; c) in particuliere huizen, appartementen, hotels of andere voor de huisvesting van verzoekers aangepaste ruimten.

2. Onverminderd de in de artikelen 10 en 11 genoemde specifieke bewaringsvoorwaarden zorgen de lidstaten er met betrekking tot de in lid 1, onder a), b) en c), van dit artikel genoemde huisvestingsvormen voor dat: a) verzoekers bescherming van hun gezinsleven genieten; b) verzoekers de mogelijkheid hebben om te communiceren met familieleden, juridisch adviseurs of raadslieden en vertegenwoordigers van de UNHCR en andere relevante nationale, internationale en niet-gouvernementele organisaties en instanties; c) familieleden, juridisch adviseurs of raadslieden, vertegenwoordigers van de UNHCR en relevante door de lidstaat erkende niet-gouvernementele organisaties toegang hebben zodat zij de verzoekers kunnen bijstaan. Deze toegang kan slechts worden beperkt om redenen die verband houden met de veiligheid van de huisvesting en van de verzoekers.

3. De lidstaten houden rekening met gender- en leeftijdspecifieke problemen en met de situatie van kwetsbare personen in verband met verzoekers in de in lid 1, onder a) en b), bedoelde ruimten en opvangcentra.

4. De lidstaten treffen passende maatregelen om geweldpleging en gendergerelateerd geweld, met inbegrip van aanranding en seksuele intimidatie, in de in lid 1, onder a) en b), bedoelde ruimten en opvangcentra te voorkomen.

5. De lidstaten zorgen er in de regel voor dat afhankelijke volwassen verzoekers met bijzondere opvangbehoeften worden ondergebracht bij volwassen nauwe verwanten die zich reeds in dezelfde lidstaat bevinden en die krachtens het recht of krachtens de praktijk van de betrokken lidstaat voor hen verantwoordelijk zijn.

6. De lidstaten zien erop toe dat verzoekers alleen worden overgeplaatst wanneer dit noodzakelijk is. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoekers hun juridisch adviseurs of raadslieden van de overplaatsing en hun nieuwe adres op de hoogte kunnen brengen.

7. Het personeel dat in de opvangcentra werkt, moet een passende opleiding hebben. Voor deze personeelsleden gelden de in het nationale recht bepaalde geheimhoudingsregels in verband met de informatie waarvan zij uit hoofde van hun werk kennis nemen.

8. Via een representatieve adviesraad van bewoners kunnen de lidstaten verzoekers betrekken bij het beheer van de materiële middelen en bij de immateriële aspecten van het leven in het centrum.

9. In naar behoren gemotiveerde gevallen mogen de lidstaten bij wijze van uitzondering andere dan de in dit artikel genoemde regels inzake materiële opvangvoorzieningen vaststellen voor een zo kort mogelijke redelijke termijn, indien: a) een beoordeling van de specifieke behoeften van de verzoekers vereist is overeenkomstig artikel 22; b) de gewoonlijk beschikbare huisvestingscapaciteit tijdelijk uitgeput is. Deze afwijkende voorzieningen moeten in elk geval de basisbehoeften dekken.

Artikel 19 - Gezondheidszorg

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat verzoekers de nodige medische zorg ontvangen, die ten minste de spoedeisende behandelingen en de essentiële behandeling van ziekten en ernstige mentale stoornissen omvat.

2. De lidstaten verstrekken de noodzakelijke medische of andere zorg aan verzoekers met bijzondere opvangbehoeften, inclusief, indien nodig, passende geestelijke gezondheidszorg."

Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, die « vluchteling » als volgt definieert:

"die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden:

"aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aaneen van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar

Zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 5514, valt. "

Artikel 48/4 par. 2. van de wet bepaalt de ernstige schade als bestaande uit:

"a) doodstraf of executie,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst;

of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van

een internationaal of binnenlands gewapend conflict. "

Artikel 48/6 van de wet stelt verder dat:

"(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen,

behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

§ 5. De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren. "

Artikel 48/7 van de wet bepaalt ook dat:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd niet dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. "

De motiveringsplichten verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden."

2.2.2.1. De commissaris-generaal heeft, zoals reeds gesteld het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat, met name Slovenië, alwaar hij is erkend als vluchteling.

2.2.2.2. Verzoeker betwist niet dat hem op 28 september 2016 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Slovenië, maar hij stelt in een eerste middelonderdeel dat in het administratief dossier niet kan worden nagegaan of de vluchtelingenstatus nog steeds geldig is. In de bestreden beslissing staat geen info over de geldigheid van de verblijfstitel en de verwerende partij is niet nagegaan bij de Sloveense overheden of de titel nog bestaat, dan wel dat er een intrekkingbeslissing werd getroffen. Een vernietiging dringt zich op, zodat de verwerende partij bijkomende maatregelen en garanties kan nemen, zo betoogt hij.

2.2.2.3. De Raad merkt op dat de vraag of verzoeker al dan niet nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt in Slovenië dient te worden onderscheiden van de vraag of hij daar nog over een internationaal beschermingsstatuut beschikt, en dat hierover in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende wordt uiteengezet:

"Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Slovenië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). "

In het administratief dossier bevindt zich overigens een document van de Sloveense autoriteiten van 31 mei 2019 waarin deze hebben bevestigd dat zij aan verzoeker de vluchtelingenstatus hebben verleend en er ligt geen enkele indicatie voor waaruit zou blijken dat hij thans niet meer de vluchtelingenstatus en de daaraan verbonden rechten zou genieten in Slovenië. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat een vernietiging zich opdringt omdat hierover bijkomend onderzoek te doen.

2.2.2.4. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3.1. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat de bescherming in Slovenië effectief noch toereikend is. Hij licht dit toe als volgt:

“Verzoeker heeft veel problemen ondervonden tijdens zijn verblijf in Slovenie die hij naar voren tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft gebracht:

- *Zijn begeleiding door de overheden werd geëindigd vooraleer verzoeker onafhankelijk werd;*
- *Verzoeker kreeg niet genoeg financiële tegemoetkomingen;*
- *Zijn levensomstandigheden waren erg moeilijk;*
- *Verzoeker werd gediscrimineerd en was bang om zich in het openbaar te verplaatsen;*
- *Hij werd beledigd en gedeshumaniseerd;*
- *Hij werd bekogeld en geslagen;*
- *Het was onmogelijk om een gezinshereniging te doen met zijn vrouw;*

Verwerende partij heeft deze problemen helemaal niet in acht genomen in de bestreden beslissing.

Men merkt dat ze deze problemen totaal heeft geminimaliseerd, terwijl deze problemen echt onmenselijke en vernederende levensomstandigheden beschrijven.

De bovenvermelde problemen die verzoeker in details heeft uitgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS moeten geanalyseerd worden als een geheel. Deze elementen vertellen het lang en pijnlijk traject van verzoeker. Het feit dat zijn vrouw hem niet kan vergezellen is dan de druppel die de emmer deed overlopen.

Ondanks verzoekers “vluchtelingenstatus” werden hem alle rechten en voordelen verbonden aan deze status (op gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie) genegeerd.

2.2.2.2 Op basis van objectieve bronnen van informatie

Om te concluderen dat verzoekers fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Slovenië, heeft verwerende partij zich enkel beperkt tot algemene overwegingen en tot rechtspraak van de EHRM die Slovenië niet viseert.

Geen enkel “in concreto analyse” werd gevoerd door verwerende partij over de algemene situatie van vluchtelingen in Slovenië en er werden geen objectieve bronnen in het administratief dossier neergelegd.

Nochtans zijn de moeilijke levensomstandigheden voor vluchtelingen in Slovenië algemeen bekend en het CGVS, in zijn hoedanigheid van gespecialiseerde asiel instantie, mocht dit niet negeren.

De parlementaire werkzaamheden zijn duidelijk wat betreft de zorgvuldigheidsplicht en wat betreft de nodige analyse van de situatie van landen, zelfs EU-lidstaten :

« Het CGVS zal die bescherming in feite en in rechte beoordelen op basis van objectieve informatie over zowel de algemene situatie in het eerste asielland als over de asielzoeker. Voor de interpretatie van het begrip verwijst de staatssecretaris naar de memorie van toelichting (DOC 53 2555/001, big. 12). » (DOC 53 2555/004, bd. 14, onder « Antwoorden van de staatssecretaris »).

« De staatssecretaris licht toe wat de mogelijke problemen kunnen zijn in het eerste asielland. Zo is er het voorbeeld van de Tsjetsjenen die in Polen een vluchtelingenstatuut krijgen. Een aantal van hen probeert naderhand eveneens een aanvraag in België in te dienen. Hetzelfde gebeurt met mensen die reeds in een Zuid- Europees land een erkenning hebben gekregen. Het is de bedoeling dat die aanvragen worden geweerd. Die mogelijkheid was totnogtoe niet in de wet voorzien. » (ibidem, bd. 17)

« Binnen de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken (JBZ) van de EU wordt het “Griek action plan” besproken. Daar rapporteert Griekenland over de stappen die het gezet heeft in zijn asielbeleid. Als dat beleid voldoende kwalitatief zal zijn, zullen de andere Europese landen mensen kunnen terugsturen naar Griekenland. Dat is voorlopig niet aan de orde. » (ibidem, bd. 18)

De zorgvuldigheidsplicht van het CGVS is des te meer belangrijk aangezien de inzet en de rechten in kwestie, namelijk het recht op asiel, het recht om niet onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, het recht op lichamelijke en geestelijke integriteit en het recht op een waardig leven (EVRM, EG c Suède, 23.03.2016 ; MD & MA c Belgique, 19.01.2016).

Vanuit de motivering van de bestreden beslissing kan niet worden begrepen waarom het CGVS zo weinig aandacht heeft besteden aan de situatie van vluchtelingen in Slovenië en enkel verwijst naar het

feit dat Slovenië een EU-lidstaat is en dat hij bijgevolg onderworpen is aan internationale en Europese normen. Het onderworpen zijn aan dergelijke normen brengt niet automatisch met zich mee dat Slovenië ook deze normen respecteert. Deze analyse werd in casu niet gevoerd.

Daarenboven worden de bovenvermelde verklaringen van verzoeker (zie punt 2.2.2.1.) allemaal bevestigd door externe en objectieve bronnen van informatie, degene aantonen dat de fundamentele rechten van vluchtelingen niet verzekerd zijn in Griekenland:

De EU Commissaris voor de Mensenrechten, Nils Muiznieks wees op de schendingen van de fundamentele rechten in Slovenië in een rapport opgesteld na een bezoek in Slovenië :

"During his visit in Slovenia from 20 to 23 March, the Council of Europe Commissioner for Human Rights, Nils Muiznieks, examined the situation of Roma, migrants and asylum seekers and of the increasing number of people living in poverty in the country. He stressed the centrality of human rights to ensure that Slovenian society is truly inclusive.

Slovenia, which lies on the Balkan migration route, dealt in a humanitarian manner with the transit of close to 500 000 migrants and refugees in 2015/2016. While recognising the legitimate need of the Slovenian authorities for the means to cope with such a situation in the future, the Commissioner regretted that this has led to legislative amendments aiming at restricting access to asylum in the country. The Commissioner was particularly concerned that some of these amendments, which would allow the detention of asylum seekers, or empower police to close borders and return asylum seekers without hearing their protection needs, are contrary to Slovenia's legal obligations under international human rights and refugee law.

The Commissioner welcomed Slovenia's participation in the relocation and resettlement of refugees. In this context, he examined integration measures for the new arrivals. State programmes for the integration of refugees and other beneficiaries of international protection are only starting and require development to meet the current needs. While inclusion of refugee children into mainstream education seems to be well developed, further measures are needed to ensure that persons do not experience destitution from the period they receive refugee status until they can access mainstream social assistance. Another area requiring additional efforts is housing, where refugees reported severe difficulties in accessing social housing and sometimes faced discrimination in the rental market.

The Commissioner visited the former Rog bicycle factory in Ljubljana, a local community centre that helps migrants and asylum seekers learn Slovenian and meet local Slovenian people.

"Slovenia is no longer merely a transit country, and some of the asylum seekers and refugees are here to stay. The authorities should increase their capacity to handle this new reality and give them a chance to integrate and contribute to Slovenian society," the Commissioner said. "For this to succeed, refugees themselves should be involved in the development of integration programmes, and more outreach needs to be done to local communities to overcome prejudices and hostility."

Vrije vertaling : Tijdens zijn bezoek aan Slovenië van 20 tot en met 23 maart, heeft de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, Nils Muiznieks, de situatie van Roma, migranten en asielzoekers en van het toenemende aantal mensen dat in armoede leeft in het land onderzocht. Hij benadrukte het centrale karakter van de mensenrechten om ervoor te zorgen dat de Sloveense samenleving werkelijk inclusief is.

Slovenië, dat aan de balkanmigratieroute ligt, heeft op humanitaire wijze de doorreis van bijna 500.000 migranten en vluchtelingen in 2015/2016 behandeld. De commissaris erkent de legitieme behoefte van de Sloveense autoriteiten aan middelen om in de toekomst met een dergelijke situatie om te gaan, maar betreurt het dat dit heeft geleid tot wetswijzigingen die erop gericht zijn de toegang tot asiel in het land te beperken. De commissaris was met name bezorgd dat sommige van deze amendementen, die de detentie van asielzoekers mogelijk zouden maken of de politie in staat zouden stellen grenzen te sluiten en asielzoekers terug te sturen zonder hun beschermingsbehoeften te horen, in strijd zijn met de wettelijke verplichtingen van Slovenië uit hoofde van de internationale mensenrechten en het vluchtelingenrecht.

De commissaris was verheugd over de deelname van Slovenië aan de hervestiging en hervestiging van vluchtelingen.

In dit verband bestudeerde hij de integratiemaatregelen voor de nieuwkomers. De overheidsprogramma's voor de integratie van vluchtelingen en andere personen die internationale bescherming genieten, zijn nog maar net van start gegaan en moeten worden ontwikkeld om aan de huidige behoeften te voldoen. Hoewel de integratie van vluchtelingenkinderen in het reguliere onderwijs goed ontwikkeld lijkt te zijn, zijn verdere maatregelen nodig om ervoor te zorgen dat personen niet in de ellende geraken vanaf de periode dat zij de vluchtelingenstatus krijgen tot zij toegang hebben tot de reguliere sociale bijstand. Een ander gebied dat extra inspanningen vereist is huisvesting, waar vluchtelingen ernstige moeilijkheden hebben gemeld om toegang te krijgen tot sociale huisvesting en soms te maken kregen met discriminatie op de huurmarkt.

De commissaris bracht een bezoek aan de voormalige Rog-fietsfabriek in Ljubljana, een plaatselijk buurtcentrum dat migranten en asielzoekers helpt om Sloveen te leren kennen en de plaatselijke Sloveense bevolking te ontmoeten.

"Slovenië is niet langer slechts een doorgangsland, en een deel van de asielzoekers en vluchtelingen zal hier blijven. De autoriteiten moeten hun capaciteit om met deze nieuwe realiteit om te gaan, vergroten en hen de kans geven om te integreren en bij te dragen aan de Sloveense samenleving, aldus de commissaris. "Om dit te doen slagen, moeten de vluchtelingen zelf worden betrokken bij de ontwikkeling van integratieprogramma's en moet er meer worden gedaan om de lokale gemeenschappen te bereiken om vooroordelen en vijandigheid te overwinnen, (stuk 3)

Amnesty International, in zijn rapport 2017-2018, verwijst naar de tekortkomingen voor erkende vluchtelingen in Slovenië :

"Refugees struggled to support themselves as a consequence of the 2016 amendments to the International Protection Act. The amendments ended the short-term financial assistance designed to help refugees bridge the gap before they received social support, leaving many of them without funds in the first month after they were granted international protection."

Vrije vertaling : Vluchtelingen hadden moeite om in hun levensonderhoud te voorzien als gevolg van de wijzigingen van de International Protection Act van 2016. De wijzigingen maakten een einde aan de financiële steun op korte termijn om vluchtelingen te helpen de kloof te overbruggen voordat ze sociale steun ontvingen, waardoor veel van hen in de eerste maand nadat ze internationale bescherming hadden gekregen, zonder geld kwamen te zitten, (stuk 4)

De maatregelen genomen om discriminatie te bestrijden zijn niet voldoende :

In September, the National Assembly amended the Ombudsman Act to provide it with a broad mandate to combat discrimination, and to establish a National Centre for Human Rights with capacity for research and education under the Ombudsman's Office. Alongside the Advocate for Equality, an independent anti-discrimination body established in 2016, these steps were by civil society. However, human rights organizations warned that the antidiscrimination framework as a whole still lacked monitoring, policy-making and executive powers as well as adequate resources to be fully effective.

Vrije vertaling : In september heeft de Nationale Assemblée de wet op de Ombudsman gewijzigd om haar een ruim mandaat te geven om discriminatie te bestrijden en om een nationaal centrum voor de mensenrechten op te richten met capaciteit voor onderzoek en onderwijs onder het bureau van de ombudsman. Naast de advocaat voor gelijkheid, een onafhankelijk antidiscriminatieorgaan dat in 2016 werd opgericht, werden deze stappen verwelkomd door het maatschappelijk middenveld. De mensenrechtenorganisaties waarschuwden er echter voor dat het antidiscriminatiekader als geheel nog steeds niet voldoende controle, beleidsvorming en uitvoerende bevoegdheden en voldoende middelen heeft om volledig effectief te zijn (stuk 4)

Het AIDA rapport duidt ook de moeilijkheden aan van de erkende vluchtelingen in Slovenië, namelijk voor wat betreft gezinshereniging :

"Finally, the report covers the rights of beneficiaries of international protection and obstacles to accessing them in practice. One example concerns family reunification, where the authorities impose strict criteria regarding required documents for establishing identity of and links with family members, which can be problematic for citizens of countries where the acquisition of official documents is difficult or impossible. So far, all Eritrean nationals arriving in Slovenia through relocation have had their family reunification applications rejected on that basis."

Vrije vertaling : Tot slot behandelt het verslag de rechten van personen die internationale bescherming genieten en de belemmeringen voor de toegang tot deze rechten in de praktijk. Ten voorbeeld hiervan is gezinshereniging, waarbij de autoriteiten strikte criteria opleggen met betrekking tot de vereiste documenten voor het vaststellen van de identiteit van en de banden met gezinsleden, wat problematisch kan zijn voor burgers van landen waar het verkrijgen van officiële documenten moeilijk of onmogelijk is. Tot nu toe zijn van alle Eritrese onderdanen die via een verhuizing in Slovenië zijn aangekomen, de aanvragen voor gezinshereniging op die basis afgewezen, (stuk 5)

Het AIDA-rapport stelt ook andere tekortkomingen vast :

"One considerable problem faced by beneficiaries of international protection is the lack of social security during the initial period after being granted status. The precondition for applying for social welfare is registered address of residence, which means beneficiaries must first rent an apartment or be accommodated in an integration house (see Housing). This, together with the time it takes to process their social welfare claim, can in practice together take up to two months, in which time beneficiaries often have to rely on humanitarian support of welfare organisations.

The IPA used to include a special "one-off financial assistance" received upon being granted status, which prevented such situations from occurring. Unfortunately, however, this provision has been erased with the reform of April 2016."

Vrije vertaling : Een belangrijk probleem waarmee personen die internationale bescherming genieten, te maken hebben, is het gebrek aan sociale zekerheid tijdens de eerste periode na de toekenning van de status. De voorwaarde voor het aanvragen van sociale bijstand is het geregistreerde adres van de woonplaats, wat betekent dat de begunstigden eerst een appartement moeten huren of zich in een integratiewoning moeten vestigen (zie Huisvesting).

In de praktijk kan dit, samen met de tijd die nodig is om hun sociale aanspraak te verwerken, in de praktijk tot twee maanden in beslag nemen, waarbij de begunstigden vaak afhankelijk zijn van humanitaire steun van welzijnsorganisaties. Het IPA omvatte vroeger een speciale "eenmalige financiële steun" die werd ontvangen bij de toekenning van de status, waardoor dergelijke situaties zeh niet konden voordoen. Helaas is deze bepaling echter met de hervorming van april 2016 geschrapt", (stuk 5) Er zijn manifeste tekortkomingen in Slovenië die tot gevolg hebben dat de bescherming die het land aan verzoeker biedt niet toereikend is en tot gevolg heeft dat hij een risico tot vervolging of een risico tot ernstige schade lijdt.

Er werd geen algemene informatie aan het dossier toegevoegd om de verklaringen en de vaststellingen van verzoeker, die niet betwist zijn en gestaafd worden door de hierboven vermelde rapport, tegen te spreken. Verwerende partij doet een analyse in abstracto, wat niet zorgvuldig is.

3. Nood aan internationale bescherming in België

In hoofddorde: erkenning van de "vluchtelingenstatus" (art. 48/3 VW)

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen dat de bescherming van verzoeker in Slovenië reëel en toereikend is.

Verzoekende partij vraagt dat de vluchtelingenstatus hem toegekend wordt.

In ondergeschikte hoofddorde: toekenning van de subsidiaire bescherming (art. 48/4 VW)

Indien, quod non, uw rechtspraak aan verzoeker de vluchtelingenstatus niet zou kunnen toekennen, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

In uiterst ondergeschikte hoofddorde : vernietiging van de bestreden beslissing

Het CGVS heeft het relaas van verzoeker duidelijk partiaal geanalyseerd en niet op een objectieve wijze. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven en er werden geen informatie aan het administratief dossier gevoegd om de situatie voor internationaal beschermden in Slovenië te documenteren.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en de bestreden beslissing worden vernietigd voor bijkomend onderzoek."

2.2.3.2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die *in casu* werd toegepast, is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (verder genoemd: het arrest Ibrahim) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht dat *"dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."*

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om

aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt als volgt toegelicht:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punt 90- 91).

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat concreet en objectief kon worden vastgesteld dat hij als erkend vluchteling een taalcursus kreeg aangeboden, zelfs al was dat minder dan het beloofde aantal uren; dat hij gedurende zes maanden een beroepsopleiding kreeg en daarna tewerkgesteld werd waarvoor ook een financiële tegemoetkoming werd gegeven, hetgeen niet getuigt van onwil van de Sloveense autoriteiten; dat verzoekers basisrechten in Slovenië gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM; dat op grond van verzoekers verklaringen moet worden vastgesteld dat er geen sprake is van systematische discriminatie en dat de discriminatie van bepaalde Slovenen ten aanzien van personen met een donkere huidskleur niet dermate systematisch en ingrijpend is dat daardoor zijn fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven er voor hem ondraaglijk zou worden of dat hij hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming en -ten slotte- dat waar hij erop had gewezen dat het onmogelijk is om een gezinshereniging met zijn echtgenote te bekomen, een verzoek om internationale bescherming niet tot doel heeft om het recht op gezinshereniging bevestigd te zien.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, doordat er geen enkele *in concreto* analyse werd gevoerd en er geen objectieve bronnen in het administratief dossier werden neergelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn concrete situatie in Slovenië en op de stukken die aan het administratief dossier werden toegevoegd, dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Slovenië werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen met betrekking tot het feit dat zijn begeleiding door de overheid werd beëindigd vooraleer hij afhankelijk werd, hij niet genoeg financiële tegemoetkomingen kreeg, zijn levensomstandigheden erg moeilijk waren, hij gediscrimineerd werd en bang was om zich in het openbaar te verplaatsen, hij werd beledigd en gedehumaniseerd, bekogeld en geslagen en het onmogelijk was om een gezinshereniging met zijn vrouw te verwezenlijken, werden geminimaliseerd terwijl ze steun vinden in objectieve bronnen van informatie die aantonen dat de fundamentele rechten van vluchtelingen niet verzekerd zijn in Slovenië. Hij citeert uit een verslag van de EU-commissaris voor de Mensenrechten van diens bezoek aan Slovenië van 20 tot 23 maart 2017, een rapport van Amnesty International 2017-2018 en het AIDA country report over Slovenië up to date tot december 2017.

De Raad zal, gebruik makend van zijn volheid van bevoegdheid, beoordelen of de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie al dan niet leidt tot de conclusie dat ten onrechte toepassing werd

gemaakt van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingewet om het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker kan, zoals hiervoor werd toegelicht, het vermoeden dat is gestoeld op het hiervoor geschetste Unierechtelijke vertrouwensbeginsel slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Slovenië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Slovenië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar dat land tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 90 e.v.).

Hoewel de landeninformatie aangeeft dat er inderdaad nog tekortkomingen zijn op het vlak van de situatie voor statushouders in Slovenië, zo onder meer op het vlak van toegang tot huisvesting en sociale voorzieningen en op het vlak van discriminatie, laat ze niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Slovenië *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, overweging 91).

Zoals uit de bestreden beslissing is gebleken, verklaarde verzoeker dat, nadat hem de vluchtelingenstatus werd toegekend, hij een huis huurde met drie personen en dat hij een taalbad van 180 lessen kreeg, dat hij daarna trachtte een beroep aan te leren en vervolgens gedurende een zestal maanden metaalwerk verrichtte, waarbij hij bovenop het bedrag dat werd uitgekeerd voor werklozen nog een bijkomend bedrag kreeg van 150 euro. Ook daarna werkte hij nog drie maanden in de sector. Daarna besloot verzoeker te stoppen met zijn werk en Slovenië te verlaten.

Samen met de verwerende partij is de Raad van oordeel dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekers levensomstandigheden onzeker en niet evident waren, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en dat hij bij een terugkeer naar Slovenië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie zal terechtkomen die de hoge drempel zoals vooropgesteld door het Hof van Justitie bereikt. Er moet daarbij worden herhaald dat het Hof erop heeft gewezen dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen.

Met betrekking tot de discriminatie in de Sloveense samenleving waarnaar verzoeker verwijst, moet er vooreerst op worden gewezen dat, hoe verwerpelijk ook, geen enkele lidstaat van de Europese Unie vrij is van discriminatie. De vraag is of de discriminatie waarvan sprake wijst op een systematische houding van de overheid die ertoe leidt dat verzoeker de rechten die zijn verbonden aan zijn vluchtelingenstatus niet kan effectueren, dan wel van een dermate vorm van discriminerende bejegening die dermate systematisch en ingrijpend is dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor verzoekers leven in Slovenië ondraaglijk zou worden.

Uit de verschillende steunmaatregelen die verzoeker heeft kunnen genieten –zelfs al waren ze onvolkomen– kan niet worden vastgesteld dat de Sloveense autoriteiten, die overigens in 2016 een onafhankelijk anti-discriminatieorgaan heeft opgericht, zich bezondigen aan een discriminerende bejegening die ertoe leidt dat verzoeker geen toegang zou kunnen krijgen tot de rechten die verbonden zijn aan zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker betwist verder ook niet de vaststellingen in de bestreden beslissing dat uit de door hem afgelegde verklaringen blijkt dat hij niet door iedereen op discriminerende wijze werd behandeld maar dat het veeleer discriminatie was van bepaalde autochtonen ten aanzien van mensen met een donkere huidskleur, en geen systematische discriminatie. Ook uit de door verzoeker zelf geciteerde informatie blijkt dat er burgerinitiatieven zijn zoals de Rog-fietsenfabriek die migranten helpt bij hun integratie. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de discriminerende bejegening waarvan hij heeft getuigd dermate zwaarwichtig is dat ze de verwerende partij ervan zou hebben

moeten weerhouden om toepassing te maken van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Wat tot slot de problemen betreft die verzoeker zou hebben ondervonden op het vlak van gezinshereniging, moet worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar verwijst naar het AIDA-rapport desbetreffend, maar dat uit niets blijkt dat hij daadwerkelijk een dergelijke aanvraag had ingediend, op welke gronden deze werd afgewezen en dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om zich tegen een negatieve beslissing desgevallend in rechte te verweren. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten niet zou kunnen effectueren.

Uit het voorgaande volgt dat, zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat er in Slovenië een aantal tekortkomingen zijn op het vlak van de verplichtingen die aan de EU-lidstaten worden opgelegd krachtens de door verzoeker geschonden geachte richtlijnen, verzoeker niet aantoont dat zijn situatie in Slovenië de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zoals vereist door artikel 4 van het Handvest. Het weze herhaald dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.2.3.3. Deze vaststellingen volstaan om te concluderen dat het tweede middel ongegrond is, nu verzoeker niet aantoont dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet ook niet worden ingegaan op de door hem gevraagde toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Uit wat voorafgaat, blijkt verder dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.4. Het beroep wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS